

Somnolența și somnul spiritual

Somnolența este o stare de trecere de la veghe la somn. I se mai zice și ațipire. Somnolentul mai vede din când în când ca prin ceață, realitatea înconjurătoare și lucrurile ce se întâmplă în jur, dar rămâne pasiv față de ele. Le înregistrează, dar nu reacționează prin vorbe sau prin fapte față de ele. Chiar dacă reacționează, o face fără vlagă, fiind învins de oboseală și de somn.

În somn, omul se vede implicat în situații și evenimente care se succed într-o cronologie oarecare, dar pe care persoana în cauză nu le poate controla. De aceea, un somn are totdeauna un caracter de surpriză.

Somnolența și apoi somnul se produc datorită oboselii, lipsei de putere. Cel sleit de putere cu greu se mai poate împotrivi diavolului, așa cum îndeamnă apostolul Petru (1Petru 5.8-9). Cine nu i se împotrivesc lui Satan este până la urmă dus în ispită și în păcatul care ne leagă așa de lesne (Evrei 12.1). Legăturile păcatelor nemărturisite rămân și se acumulează.

Negreșit, cauza principală a ațipirii și a somnului spiritual este lipsa de putere datorată neglijenței față de rugăciune. Când ne rugăm, ni se întâmplă și nouă ca și acumulatorilor legate la rețeaua electrică: ne umplem de putere.

Neglijarea rugăciunii declanșează un întreg lanț al slăbiciunilor. Cu cât ne rugăm mai puțin, cu atât veghem mai puțin. Cel ce nu veghează devine o pradă ușoară pentru duhurile care ne ispitesc. Dacă nu ne mărturisim păcatele și începem să pactizăm cu lumea, puterile întinericului ne înfășoară și urmează, mai întâi, somnolența

și apoi somnul spiritual.

Merită să ne aplecăm puțin asupra somnolenței ce a pus stăpânire peste ucenici în grădina Ghetsimani, cu referiri la lepădarea lui Petru și apoi să abordăm cazul celor zece fecioare ce așteptau venirea mirelui.

SOMNOLENȚA UCENICILOR ÎN GHETSIMANI

Domnul a îndemnat pe Petru și pe cei doi fii ai lui Zebedei ca să vegheze împreună cu El. Apoi, s-a rugat puțin mai încolo de trei ori. De trei ori i-a găsit adormiți și le-a reproșat acest lucru. În final, i-a sfătuit pe toți să vegheze și să se roage ca să nu cadă în ispită. Le-a arătat totodată că ceea ce îi împiedica în veghere și în rugăciune este neputința cărnii, care anihilează râvna duhului.

Cunoaștem din Scripturi că prin carne nu se înțelege numai cortul în care locuiește duhul, ci și o natură care se împotrivesc duhului (Gal. 5.17). Mădularile acestei firi pământești n-au alt tratament decât crucea care le mortifică (Rom. 6.11; Gal. 5.19-21; Efes. 4.22-24; Col. 2.11-12; 3.5). Dacă nu ne luăm zilnic crucea cu lepădare de sine, carnea zădărnicește orice avânt al duhului spre veghere și rugăciune.

Neîndoielnic, manifestările firești ale ucenicilor au deschis ușa spre somnolență și spre somnul spiritual, condiție favorabilă a oricărei căderi în ispită. Domnul a și atenționat pe Petru în acest sens: „*Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar*

Eu m-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta; și după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi” (Luca 22.31-32).

Din citatul de mai sus reies mai multe lucruri importante cu privire la încercarea somnului spiritual. Înțelegem că Dumnezeu permite să se producă acest somn în vederea unei cernerii efectuate de Satan. Contextul permite să deducem că unele cernerii prilejuite de somn se soldează cu

„Apoi (Isus) a venit la ucenici și i-a găsit dormind, și a zis lui Petru: «Ce, un ceas n-ați putut să vegheați cu Mine! Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită; duhul, în adevăr, este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă.»”
Matei 26.40-41

„Fiindcă mirele zăbovea, au ațipit toate (fecioarele) și au adormit.”
Matei 25.5

pierderea credinței. Nu era cazul lui Petru, pentru care Domnul s-a rugat în mod special. Petru a fost încercat ca să-și pună încrederea numai în Dumnezeu și, astfel, să fie în stare să întărească pe cei slabi. Înainte de încercare, Petru se biziua într-o oarecare măsură pe puterea sa personală. După tripla lepădare de care s-a făcut